

[Alfred Kristensen.]

Udvalg at bøje sig, hvis der er et Flertal, der har en anden Mening, og dette skal formentlig ikke ændres, selv om jeg forstaar, at det ærede Medlem tilsyneladende har en frygtelig Skræk for, hvad Tyskerne til sin Tid vil gøre o. s. v. Det er dog tidligt nok at krybe i Jordan, naar man ser Fjenden, hvis han igen skulde vise sig.

Med Hensyn til Beklagelsen over Rejsen til Sønderjylland, som var ledet af Folketingsudvalget, og hvor ogsaa Repræsentanter fra dette høje Ting var med, en Rejse, som skulde være en Slags ensrettet Rejse, idet det, man hørte, skulde have været Udtryk for det samme, maa jeg sige, at det er saare rigtigt, det var det, men man kan nu ikke forlange, at de, der mødte, skulde meddele Udvalget andet, end hvad der var deres Hjertes inderste Overbevisning. De, som havde en anden Mening, mødte ikke. Hvorfor mødte de ikke? De mødte ikke, fordi de næppe havde en Organisation, de kunde repræsentere, og som Følge deraf næppe havde nogen særlig Basis at tale paa.

Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) gav Skoledirektionerne den mærkelige Karakteristik, at de fik tildelt den Rolle at skulle sørge for Frokosten, men tilføjede ganske vist, at det gjorde de fortrinligt. Det var nu ikke helt saadan, men de deltog altsaa i Frokosten. Ja, men de paagældende Skoledirektioner havde jo ikke blot ved deres Formand, men ogsaa ved deres tilkaldte andet Medlem, Amtsskolekonsulenten, været aktive i Skolekommissionens Arbejde og givet Udtryk for deres Mening. De kunde selvfølgelig have faaet Lov til at fortælle os lige saa meget, de vilde, hvis de havde henvendt sig til Udvalget paa ny. Der er ingen Grund til at beklage sig i den Retning, det er helt overflødigt, forekommer det mig.

Det samme gælder Skolenævnet i Tønder. Jeg ved godt, at man har prøvet at stable et Modsætningsforhold paa Benene med Hensyn til dette Skolenævn, hvor det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle)'s Partifælle sad som Formand og har gjort et stort Arbejde for at faa vendt om og lade det være Udtryk for en Slags Saglighed. Vi har i den Anledning faaet en Slags Henvendelse fra Flertallet i Skolenævnet i Tønder, og det havde selvfølgelig været mere paa sin Plads, om det var mødt og havde givet os denne Meddelelse, da vi var dernede, men saa maatte Mindretallet jo ogsaa have udtalt sig, og saa saa det selvfølgelig ikke saa godt ud.

Det er vist det, der er Baggrunden. Men lad alt det ligge. Jeg synes i Grunden, det er noget ved Siden af, at vi kører Sagen op i det Plan.

Jeg har en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Jørgen Otsen, en Bemærkning, jeg synes, jeg er nødt til at fremsætte, selv om jeg betragter det ærede Medlem som min gode Ven og ikke gerne vil karakterisere ham som en Mand, der taler mod bedre Vidende, men jeg er næsten nødt til at gøre det, naar det ærede Medlem paastaar, at man i Herning — vi kender alle sammen Talen om Herning — i 1928 blev Vidne til noget i Retning af en Skamplet i vor Historie, idet Socialdemokratiet med Stauning i Spidsen lavede en Kohandel med Tyskerne, hvorved vi fik et Landstingsmandat mod, at vi gav Tilsagn om at medvirke til, at den tyske Skole i Aabenraa blev gjort til Gymnasium og fik Eksamensret. Endvidere tilføjede det ærede Medlem — det er første Gang, jeg har hørt dette —, at vi ogsaa skulde oprette flere Mellemskoler. Det sidste er nu i hvert Fald et Falsum, for disse Mellemskoler var allerede oprettet paa daværende Tidspunkt, de kunde ikke oprettes igen. Men det andet er ogsaa et Falsum.

Det, der skete i Herning i 1928, var aldeles ingen Kohandel, og jeg vil gerne een Gang for alle ramme en Pæl herigennem og gøre Offentligheden, ikke mindst det høje Tings Medlemmer, opmærksom paa, at hvad der skete, kan let staa for Historiens Dom. Vi fik ikke et Landstingsmandat mere i Herning i 1928, vi indgik ikke paa nogen Kohandel. Det kan maaske bedst bevises ved at henvise til, at da vi havde udpeget vore Valgmænd til de 5 Mandater, vi kunde sikre os med 57 Valgmænd til hvert Mandat, havde vi 15 Valgmænd tilbage, som var overflødige. Vi kunde ikke strække Stemmerne videre, idet Venstres 7 Landstingsmedlemmer blev valgt med henholdsvis 57 Valgmandsstemmer til 1 Mandat og 56 Valgmandsstemmer til 6 Mandater. Vi havde altsaa haft Mulighed for at strække vore Stemmer til 56, men selv om vi havde gjort dette, og selv om vi havde faaet Tyskernes Stemmer, kunde vi ikke havde faaet andre 56 Stemmer, overhovedet ikke. Det, der derefter skete, var ret og slet det, der er sket tidligere i de første Aar efter Genforeningen, at vi stod i en vis Korrespondance med det tyske Mindretal analogt med det, der skete, dengang Nordslesvigs Sag blev talt i Berlin, hvor det ogsaa var Socialdemokratiet, som var Formidleren. Vi skammede os ikke ved at være Formid-